

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 152.815 van 15 december 2005

A. 166.628/VIII-5221

In zake:

DIRICK Jean-Marc,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Vincent COLSON, advocaat,
rue Godelet 1/11
4500 Hoei,

tegen:

DE POST,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Chris VAN OLMEN, advocaat,
Louisalaan 221
1050 Brussel.

**DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de op 5 oktober 2005 ingestelde vordering, waarbij Jean-Marc DIRICK de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van "de afzettingsbeslissing van 25 juli 2005 die op 11 augustus 2005 ter kennis is gebracht door zijn werkgever De Post";

Gezien het op dezelfde dag ingediende verzoekschrift waarbij dezelfde verzoeker de nietigverklaring vordert van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2005 waarbij aan verzoeker de kosteloze rechtspleging wordt toegestaan;

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij;

Gezien het verslag van de heer JOASSART, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 2 december 2005 waarbij bepaald wordt dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 14 december 2005;

Gelet op de kennisgeving aan de partijen van de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag en van het verslag;

Gehoord het verslag van mevrouw GEHLEN, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. COLSON, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. FIORELLI, loco Mr. VAN OLMEN, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer JOASSART, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende gegevens nuttig zijn voor het onderzoek van de vordering:

1. Verzoeker, destijds eerstaanwezend postman in het postkantoor van Havelange, wordt op 24 november 2003 afgezet bij wijze van tuchtmaatregel; de feiten die aanleiding hebben gegeven tot die straf, alsook de procedure die daartoe heeft geleid worden toegelicht in arrest nr. 130.215 van 9 april 2004 en in arrest nr. 146.866 van 28 juni 2005; bij dat laatste arrest wordt de beslissing van 24 november 2003 vernietigd wegens onbevoegdheid van de steller van de handeling.

2. Op 13 juli 2005 neemt de gedelegeerd bestuurder van De Post de volgende beslissing:

" In afwijking van artikel 11 van de bijlage die gevoegd is bij de beslissing van de gedelegeerd bestuurder van De Post van 28 januari 2002 met

betrekking tot de overdracht van bevoegdheden, wordt de bevoegdheid om een beslissing te nemen na een advies van de Commissie van Beroep ten gunste van verzoeker, zoals bepaald wordt in artikel 118, § 2, van het Administratief Statuut van de Postambtenaren, in het kader van de tuchtprocedure tegen de heer Jean-Marc DIRICK, verleend aan de Employee & Union Relations Director."

3. Op 25 juli 2005 neemt de Employee & Union Relations Director van de Post een nieuwe afzettingsbeslissing ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing die de handeling vormt waarvan de schorsing van de tenuitvoerlegging wordt gevorderd, is ter kennis van verzoeker gebracht bij een aangetekend schrijven van 11 augustus 2005, dat door de betrokkene in ontvangst genomen is op 18 augustus 2005. Behalve de verwijzingen naar de overdracht van bevoegdheden en naar het arrest van de Raad van State nr. 146.866 van 28 juni 2005, is de motivering van de betwiste beslissing identiek aan die van de vernietigde beslissing van 24 november 2003;

Overwegende dat verzoeker een eerste middel ontleent aan onbevoegdheid van de steller van de handeling; dat hij stelt dat "niets erop wijst dat de bestreden handeling vastgesteld is door een volgens het statuut en de wet bevoegde persoon" en dat niets geweten is over de hoedanigheid die de ondertekenaar van deze handeling bij de Post bekleedt; dat hij verklaart dat hij niet over de mogelijkheid heeft beschikt om de beslissing inzake delegatie van bevoegdheid van 13 juli 2005 te onderzoeken;

Overwegende dat de hoedanigheid van de ondertekenaar van de bestreden handeling duidelijk vermeld wordt in de hoofding van deze handeling waartegen verzoeker geen valsheidsvordering instelt; dat hij redelijkerwijs niet kan beweren geen kennis te hebben van die hoedanigheid; dat uit het dossier blijkt dat er geen sprake is van een subdelegatie, maar dat de gedelegeerd bestuurder van de Post een delegatie van bevoegdheid heeft verleend, zoals hem dat wordt toegestaan door artikel 118, § 2, van het administratief statuut van de postambtenaren, en dat de verwerende partij het bewijs daarvan overlegt; dat die delegatie noch ter kennis van verzoeker gebracht moest worden, noch in het Belgisch Staatsblad bekendgemaakt moest worden; dat verzoeker op grond van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een kopie ervan mocht krijgen; dat hij niet beweert dat hij die kopie gevraagd heeft maar hem die geweigerd is; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een tweede middel ontleent aan schending van de rechten van verdediging; dat hij stelt "Dat hij pas in de laatste fase van de tuchtprocedure heeft vastgesteld dat deze handeling er gekomen is op grond van de artikelen 89 tot 90 en 118, § 2, van het administratief statuut van de postambtenaren", "Dat erop gewezen dient te worden dat niet wordt aangegeven onder welke rechtsvorm dat statuut is neergelegd, noch op welke datum dat statuut is goedgekeurd en op welke wijze dit bekendgemaakt zou zijn, waardoor verzoeker bijgevolg het bestaan van dat statuut en de niet-tegenwerpbaarheid (sic) ervan betwist" en "Dat noch verzoeker, noch zijn raadsman inzage hebben kunnen nemen van dat statuut ";

Overwegende dat in het huidige stadium van de rechtspleging blijkt dat het administratief statuut van postambtenaren vastgesteld is overeenkomstig de artikelen 33 en 34 van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven; dat de verwerende partij stelt, zonder daarin te worden tegengesproken, dat een kopie van dat statuut, waarvan de tekst geregeld up-to-date gebracht wordt, ter beschikking staat van de personeelsleden in elk postkantoor en op het intranet; dat verzoeker ingelicht is over de mogelijkheid om een beroep in te stellen bij de commissie van beroep; dat hij van die mogelijkheid gebruik gemaakt heeft, en, bijgestaan door een vakbondsafgevaardigde, verschenen is; dat hij de mogelijkheid gekregen heeft om zijn opmerkingen te laten gelden; dat hij voor de commissie van beroep noch het bestaan, noch de tegenwerpbaarheid van het statuut betwist heeft; dat in zoverre het middel duidelijk is, het niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een derde middel ontleent aan schending van het beginsel van de motivering van de bestuurshandelingen; dat hij stelt dat zijn onmiddellijke chef de keuze van de afzetting als tuchtstraf nooit gemotiveerd heeft, en na verhoor de genomen beslissing alleen maar bevestigd heeft, omdat er geen enkel nieuw gegeven voorhanden was; dat hij stelt dat hij dan ook niet de mogelijkheid gekregen heeft om zijn rechten van verdediging naar behoren te laten gelden voor de commissie van beroep; dat hij de steller van de bestreden handeling verwijt niet alle gegevens in aanmerking te hebben genomen die uiteengezet zijn voor de commissie van beroep en ook geen rekening te hebben gehouden met de geuite spijt, en met het ontbreken van een tuchtrechtelijk verleden en van enige klacht over de uitvoering van zijn werk;

Overwegende dat het middel de herhaling is van het eerste middel dat geformuleerd is in de zaak G/A. 146.817/VIII-3905; dat dat middel

in arrest nr. 130.215 van 9 april 2004 niet ernstig is bevonden, waarbij enerzijds overwogen werd dat de beslissing die genomen is na het advies van de commissie van beroep in de plaats gekomen is van die genomen door de onmiddellijke hiërarchische meerderen en dat het advies van de voornoemde commissie gunstig was voor verzoeker, wat aantoonde dat hij zijn beroepsrecht naar behoren heeft kunnen uitoefenen en, anderzijds, verklaard werd waarom de uitdrukkelijke motivering van de op dat ogenblik betreden handeling beantwoordde aan het bepaalde in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat, zoals reeds is gezegd, de motivering van de thans bestreden handeling identiek is aan die van de beslissing van 24 november 2003; dat, aangezien verzoeker nalaat enig nieuw gegeven aan te voeren, er geen grond is om af te wijken van de motivering van het voornoemde besluit; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoeker een vierde middel ontleent aan schending van het algemeen evenredigheidsbeginsel; dat hij stelt dat de afzetting duidelijk niet in verhouding staat tot de feiten die hem ten laste worden gelegd; dat hij betoogt dat er geen rekening gehouden is met de gegevens die in zijn voordeel pleitten, dat zijn tekortkomingen "zonder meer incidenteel waren", dat het nadeel voor de Post miniem is en dat hij te kennen heeft gegeven de schade te willen vergoeden; dat hij een hele reeks inbreuken opsomt die hij niet heeft begaan, benadrukt dat hij de hiërarchie steeds in acht genomen heeft en vermeldt dat hij steeds betrouwbaar is geweest wat betreft de uitoefening van zijn activiteiten bij de Post; dat hij daaraan toevoegt "Dat de commissie van beroep nooit beweerd heeft dat niet meer het minste vertrouwen gesteld kon worden in verzoeker, aangezien die commissie juist integendeel stelt dat hem een tweede kans geboden moet worden, en dat de schorsing in het belang van de dienst als een voldoende zware straf beschouwd moet worden";

Overwegende dat de overheid in tuchtzaken over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt; dat het niet aan de Raad van State toekomt om zijn beoordeling van de ernst van de fout en van de strafmaat in de plaats te stellen van die van de bevoegde overheid; dat het hem toekomt na te gaan of de feiten zelf vaststaan en naar behoren gekwalificeerd zijn; dat wat de verhouding betreft tussen de opgelegde straf en de ten laste gelegde inbreuken hij alleen een uitspraak kan doen over een kennelijke beoordelingsfout;

Overwegende dat in casu de feiten zelf toegegeven worden; dat die feiten beschouwd konden worden als afkeurenswaardig, ongeacht de

ernst van de schade die in concreto geleden is door de verwerende partij; dat in de bestreden beslissing duidelijk uiteengezet wordt waarom de verwerende partij zich niet geschaard heeft achter het advies van de commissie van beroep, welk advies niet bindend voor haar was, en uitgelegd wordt waarom volgens haar alleen de afzetting een geschikte straf vormde; dat de omstandigheid dat verzoeker geen andere inbreuken heeft begaan dan die waarvoor een straf is uitgesproken, voor de verwerende partij geen verplichting inhield om een minder zware straf toe te passen; dat de afzetting weliswaar een zeer zware straf is, maar dat bij de huidige stand van de rechtspleging niet blijkt dat enig andere werkgever die in zich in dezelfde omstandigheden zou bevinden, niet van oordeel zou zijn dat het personeelslid dat feiten begaan heeft die omschreven worden als "zodanig ernstig dat ze ook een ernstige strafmaat wettigen", definitief elk vertrouwen onwaardig is; dat de straf niet kennelijk onevenredig lijkt; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat aangezien er geen sprake is van ernstige middelen, niet voldaan is aan één van de voorwaarden die vereist zijn krachtens artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat de vordering tot schorsing niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt afgewezen.

Artikel 2.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel in openbare terechtzitting, op vijftien december tweeduizend vijf door:

Mevr. GEHLEN, staatsraad, wnd. voorzitter,
Mevr. LEJEUNE, griffier.

De Griffier,

De wnd. Voorzitter,

L. LEJEUNE

S. GEHLEN

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.